

18 dhjetor

Në ditën e parë të këtij Nëntëditëshi e pamë shpresën si aftësi për t'i lexuar shenjat e kohës me qëllim që aty të shohim praninë aktive të Hyjit. Dje kuptuam se të jemi burra dhe gra shprese përkon edhe me kryerjen e veprave të drejtësisë dhe të paqes. Sot, ditën e tretë të këtij Nëntëditëshi, do të bëjmë një hap përpara për ta kuptuar shpresën e krishterë si “përmbushje”.

Shën Pali, në letrën drejtuar Romakëve, mëson se “*shpresa nuk turpëron*” (Rom 5,5); kjo do të thotë se shpresa ka edhe një përmbajtje të premtuar drejt të cilës priremi me besim, edhe pse nuk e kemi marrë ende.

Në këtë kuptim mund ta lexojmë Shkrimin që liturgjia na ofron sot.

Gjenealogjia e Jezusit që na paraqiti dje Mateu ungjilltar, realizohet sot me kumtimin bërë Jozefit, një pasardhës i vërtetë i dinastisë davidike dhe, në këtë mënyrë, realizohet profecia e Jeremisë që dëgjuam në leximin e parë.

Por kjo nuk mund të na mjaftojë. Në fakt, nëse marrim parasysh vetëm këtë fakt, nuk i shtojmë shumë kuptimit tonë të shpresës së krishterë: kemi nevojë të kuptojmë edhe përmbajtjen e profecisë për ta vënë veten në vendin e bashkëfetarëve të Jezusit dhe për të kuptuar sado pak se në çfarë konsistonte pritshmëria e tyre.

Siç kemi dëgjuar, përmbajtja është e natyrës politike; por jo siç e kuptojmë ne sot, por më tepër në kuptimin e një “teokracie”: Hyji është mbreti i Izraelit, ndërsa qeveritarët e tij janë përfaqësuesit e Tij në tokë. Pritja e një Mesie çlirimtar përkonte me veprimin e Hyjit që do ta shpëtonte popullin e tij nga çdo skllavëri (të kujtojmë se Jeremia është njëri nga profetët e mërgimit babilonas!).

Nga njëra anë, pritja e Mesisë është pritja për Hyjin çlirimtar, por nga ana tjetër nuk mund të mos përkojë me fuqinë politike të identifikuar në dinastinë mbretërore të Davidit. Kështu, e kuptojmë mjaft mirë edhe zhgënjimin e bashkëkohësve të Jezusit kur zbuluan se shpresa e tyre për një mbret të fortë politikisht ishte shuar.

Jezusi e paraqet veten si Mesia që përmbush vetëm pjesën e parë të përmbajtjes së profecisë së Jeremisë, domethënë si Hyj që vjen për ta çliruar popullin e tij nga skllavëria më e pabesë e mëkatit dhe nga vdekja e amshuar. Por ai nuk e humb vlerën e të qenit mbret, trashëguar nga Davidi, pasi Ai vetë do t'i thotë Pilatit: “*Mirë thua! - i përgjigji Jezusi - Unë jam mbret. Porse Mbretëria ime nuk është e kësaj bote*” (Gjn 18,28).

Ne besojmë se në Jezusin premtimi i çlirimit që na bëri Ati është përmbushur dhe për këtë arsye e vlerësojmë atë si Mbretin dhe Zotin tonë: tek Ai e vendosim gjithë besimin dhe shpresën tonë, duke ditur se Ai tashmë e ka realizuar çlirimin tonë dhe vazhdon ta përdorë atë për të na bërë “*Mbretëri, priftërinj për Hyjin, Atin e vet*” (Zb 1,6) të cilit i qoftë lavdi dhe ndera në shekuj të shekujve. Amen.